

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

á

csodálkozom hogy belekezdtem odafeszítve fájós hátam a végtelennek egy szellemi gödör alján ülve félig talán már meghülyülve kevergetem a rutin és az életöszön lírai maradékát gyámoltalanul majszolva hosszan mint vizenyős tekintetű jószág a marharépát a távolodó sorsot és a hozzá örvénylő vágyakat melyekre a reáliák néhány szösze olykor még ráakad de már az éteri lebegés tartja lazán egybe ha magányos fák mögül lassan beindul az este az alkotó bizonytalan figuráját kire már a romlás várható tünete is rájár akár csak a fiatalok éhező átka mikor billen át a másvilágra a rájuk görnyedező a fönről kiszakított fél köbméter helyett ott a temető s ha új tér nyílik esély maradhat némi emléképolásra benézünk a rögök mögé majd utána mielőtt ránk szakadna az apokalipszis s a megszólított ki hisztis arcát mutogatta megadóan indul el a jattrá a múltás angyalához

abbahagy

az irogató újabb ötletével épphogy a kisszobából kiére valamiért rámordul a szűk kanyarban zsémbesedő felesége ettől lendülete megtörik addig úgy vélte költő lehetne akár reggelig de áttételeken érkező jelekkel messze száll kis önbizalma a sorok gondos rendje mint betűk halma szürkülnek szemei alatt a mélyből fölindulva durcásan közeledik a pillanat ő bizony a tortúrát abbahagyja a nyelvi közegnek a hétköznapiakban nincsen anyja árválkodás minden ármánykodás vagy teremtő illúzió a vegetatív szisztéma déltengeri öbleiben vígan lubickolni volna jó kikerülve a sokasodó meddő órát melyek fojtottsága zavart üzenetként szól át az egykor diszkrétén zibongó kertbe s ha az embernek akadna még parányi terve az a fásultságba lassan belevész nagy álmokhoz az ihlet már kevés íveléshez túl súlyos a tapasztalás a lenti lézengő különben sem madár hogy ikaroszként a gyanútlanokkal fölrepüljön